

NOOMĖ

Biblijoje tiek vyrai, tiek ir moterys turėjo realius santykius su Dievu. Dievas nei vyro, nei moters neišskyrė labiau, bet parodė, kad santykiai su Juo nepriklauso nuo lyties. Šiandien kai kurie nuvertina moteris ir žiūri į jas kaip į mažiau dvasingesnes, silpnesnes ar vertas stovėti ant žemesnio Dievo šlovės laiptelio. Tačiau Biblija yra pilna istorijų apie moteris, iš kurių Dievas siūlo mums pasimokyti ir kurios savo gyvenimo pavyzdžiais atspindėjo ir pranašavo apie ateinantį Mesiją ir Gelbėtoją Jėzų Kristų. Viena iš tokių moterų yra vardu Noomė, kurios gyvenimą Dievas išskyrė, kaip vertą atsidurti Biblijos puslapiuose. Taigi, kodėl Noomė gyvenimas atsidūrė Biblijos puslapiuose, ir ką Šventoji Dvasia nori pasakyti bei parodyti mums, gyvenantiems jau po daugelio šimtmečių, per šią moterį?

PIRMA PAMOKA – SALDAUS GYVENIMO POSŪKIS

Noomė, kaip ir kiekvieno iš mūsų, gyvenimas prasidėjo su didžiule perspektyva, t.y. noru savo gyvenimą sutvarkyti taip, kad jis būtų gražus, laimingas ir turtingas. Noomė vardas išvertus iš hebrajų kalbos reiškia „saldumas“. Kiekvienas jaunas žmogus, būtent, tokiu žodžiu nori nuspalvinti ir pavadinti savo gyvenimą. Kiekvienas iš mūsų gyvenimą pradėdame su didžiuliais planais ir siekiu padaryti jį gražų, vaisingą ir laimingą. Kiek daug gražių planų sukasi jaunų žmonių galvose - pasiekti, nuveikti, pamatyti, užsidirbti, patirti. Juk viskas dar prieš akis. Į vyresniųjų pasakymus, kad gyvenimas ne toks jau „rožėmis klotas“, jaunas žmogus numoja ranka, o iš aplinkinių sulaukia replikų: „svajotojas, naivuolis, idealistas, nepatyręs..“.

Noomė taip pat savo gyvenimą pradėjo gražiai, t.y. gyveno pažadėtoje žemėje, kuri simbolizuoja didžiules perspektyvas ir Dievo pažadus. Tačiau Noomės gyvenimą kita linkme pakreipė ne ji pati, bet aplinkybės. Ji gyveno pažadėtoje žemėje, t.y. gyvenime pilname gražių pažadų iš Dievo. Tačiau, kai į pažadėtą žemę atėjo badas (sunkumai ir išbandymai), norėdamas išvengti sunkumų Noomė vyras nusprendė laikinai su visa šeima palikti pažado žemę ir trumpai pagyventi kitur, t.y. Moabo žemėje, kol praeis sunkumai. Dievas Biblijoje, o ypač Senajame Testamente kalba mums simboliškai, siekdamas nematomus dalykus parodyti ir paaiškinti pavyzdžiais, todėl vardai Biblijoje nėra vien tik gramatinė struktūra, bet turi tam tikrą reikšmę bei paaiškina paslėptus dalykus. Pavyzdžiui, Noomė vyras Biblijoje simbolizuoja nuodėmingą prigimtį,

o Moabo žemė, į kurią su visa šeima pasitraukia Naomė, nuodėmingą gyvenimo būdą. Kada mūsų gyvenime atsiranda kliūtys, sunkumai ir išbandymai, nuodėminga prigimtis (vyras) pasiūlo laikinai pasirinkti kitą gyvenimo būdą, t.y. iškeisti dvasines vertybes į laikinus nuodėmingos prigimties malonumus ir kompromisus. Taip nutinka ir jaunam žmogui, kuris iškilus sunkumams ir problemoms, nesugeba atsispirti nuodėmingos prigimties valdžiai ir laikinai pasirenka kitą gyvenimo būdą, taip stipriai besiskiriantį nuo vaikystėje išsvajoto laimingo ir prasmingo gyvenimo. Taigi, Noomė su vyru dėl sunkumų, pasirenka kompromisą ir iškeičia nematomus dalykus, t.y. dvasines vertybes bei Dievo pažadus, į nuodėmingą gyvenimą ir laikinus malonumus bei komfortą.

Rūtos 1:1:2 Teisėjų valdymo laikais šalyje kilo badas. Vienas vyras iš Judo Betliejaus su žmona ir dviem sūnumis iškeliavo gyventi į Moabo kraštą. To vyro vardas buvo Elimelechas, jo žmonos vardas Noomė, o sūnų – Machlonas ir Kiljonas, efratai iš Judo Betliejaus. Jie atvyko į Moabo kraštą ir ten apsigyveno.

Labai dažnai taip įvyksta ir su jaunais žmonėmis, kurie savo svajones, idealus ir norą gyventi gražiai ir laimingai dėl atsiradusių sunkumų bei problemų laikinai iškeičia į „normalų“ gyvenimą, kuris vadinasi „kaip visi“ ir kuris pradeda reikštis laikiniais ir nereikšmingais sprendimais - šiek tiek išgerti, šiek tiek pabandyti narkotikų, šiek tiek sekso, greitesnio automobilio, tik trumpo vakarėlio ir t.t. Tada, nepaisant, kad nori gyventi kitaip, kažkas tave stumia į kompromisą ir tu tik laikinai iškeiti Dievo pažadus į kažką kitą. Juk tavo galvoje skamba normalus pasiteisinimas: „kitaip negalima išgyventi, atsiradusios problemos tiesiog verčia laikinai pasirinkti kitą kelią“. Tačiau, kaip pasikeitė Noomė gyvenimas priėmus laikiną sprendimą ir kaip keičiasi mūsų gyvenimai, kada priimame panašius sprendimus?

ANTRA PAMOKA – LAIKINO SRENDIMO PASEKMĖS

Biblijoje skaitome, kad po to, kada Noomė su šeima dėl sunkumų paliko pažado žemę ir laikinai prisiglaudė Moabo žemėje, šios šeimos gyvenimas iš esmės pasikeitė. Iš pradžių toks sprendimas Noomė neatrodė blogas: ji su vyru įsitvirtino Moabo žemėje, o abu sūnūs vedė ir sukūrė šeimas. **Šis laikinas sprendimas pradėjo įgauti pastovumo požymių.**

Kai mes gyvenime pasirenkame laikinus sprendimus ir iškeičiame Dievo duotus pažadus į laikinus malonumus bei komfortą, iš pradžių tokie sprendimai mums neatrodo blogi, o mes patiriame net kažkokią naudą. Žiūrėdami į pirmus laikinų sprendimų rezultatus tik dar labiau suprantame, kad šis mūsų trumpas ir laikinas atsitraukimas nuo Dievo, atrodo, užtruks. Juk šiek tiek alkoholio ne tik, kad neapsunkino gyvenimo, bet padėjo susirasti draugų, o trumpas apsikabinimas ir flirtas su mergina žada laimingos meilės iš TV serialų scenarijų. Įsigytas prabangus automobilis ne tik, kad palengvina gyvenimą, bet ir pritraukia malonų kitų dėmesį. Pažadėtoji žemė (Dievo pašaukimas ir pažadai) atrodo tokie tolimi...

Tačiau vėliau skaitome, kad Noomė gyvenimas Moabo žemėje pradėjo nešti visai kitus vaisius: mirė Noomė vyras, o paskui ir abu sūnūs. Noomė prarado turtą, garbę ir perspektyvas. Tais laikais visų vyriškių praradimas neabejotinai reiškė skurdą ir mirtį iš bado. Laikinas Noomė sprendimas iškeisti Dievo pažadus į laikiną problemos išsprendimą nuodėmingos prigimties sąskaita kainavo labai brangiai.

Taip dažnai nutinka ir mums. Laikini sprendimai kainuoja brangiausiai. Nei vienas laikinas sprendimas iš pradžių neatrodo lemtingas ir blogas. Priešingai, iš pradžių jis leidžia naudotis viskuo nemokamai, tačiau pabaigoje išrašo tokią sąskaitą, kuri apima žymiai daugiau nei galvojome, o apmokėti jos neužtenka ir viso likusio gyvenimo. Laikini sprendimai – „aš tik truputį paragausiu, aš tik šį kartą pabūsiu kaip visi, aš dar tik šį vakarą pakvailiosiu, aš tik laikinai pafirtuosiu su mergina ar tik pasiimsiu man patikusį daiktą“, baigiasi lemtingai ir išrašo mums netikėtai didelę sąskaitą. Nei vienas skenduolis nemanė, kad nemoka plaukti, nei vienas sėdintis kalėjime nėra kaltas ir nei vienas alkoholikas ar narkomanas netikėjo, kad tokiais taps. Viskas buvo tik laikinai, tik paskutinį kartą, tik dar vieną sekmadienį. Tačiau laikini sprendimai daugelį iš mūsų įklampina į dideles problemas, sugriauna gyvenimą ir paleidžia vėjais viską, ką turėjome iki tol. Po įvairių kompromisų dažnas atsiduria su niekuo, tarytum praradęs dėl kvailo poelgio daugelį gyvenimo metų, o palyginęs tai, ką turėjo ir siekė gyvenimo pradžioje, lieka tik su ironiška ir liūdna šypsena, tarytum, klausdamas: „kodėl laikinas sprendimas pavirto į tokias ilgą pasekmes?“.

Kada nuodėminga prigimtis dėl įvairių sunkumų ir problemų laikinai išveda mus iš pažadėtos žemės į kompromisus, toks išvedimas užtrunka. Nuodėmingoje žemėje Noomė sūnūs sukuria šeimas. Naomė sūnų vardai

Machlonas ir Kiljonas iš hebrajų kalbos išvertus reiškia silpnumas (liga) ir išvaistymas. Nuodėmės žemėje (tokiame gyvenimo būde) šie sūnūs sukuria šeimas ir įsitvirtina. Tai reiškia, kad kada mes pradėdami gyventi sekdami laikinus malonumus ir nuodėmingą prigimtį, mūsų gyvenimuose išryškėja ligos ir praradimai (šeimos, pinigų, sveikatos, draugų, artimųjų). Abu Noomė sūnūs (silpnumas ir išvaistymas) sukuria šeimas ir įsitvirtina Moabo žemėje ir net nesiruošia grįžti atgal į pažadėtą žemę. Nemažai krikščionių dėl sunkumų, rutinos ir problemų tik trumpam pasirinkę kompromisą su maža nuodėme, pasiliko nuodėmės žemėje ilgai, o į jų gyvenimus atėjo praradimai, išvaistymas ir ligos.

Taigi iš Noomė gyvenimo šioje pamokoje galime išmokti branginti Dievo duotus pažadus ir neiškeisti jų, kada dar nematome greitų rezultatų arba kai susiduriame su įvairiausiais išbandymais ir sunkumais. Noomė moko mus, kad laikini sprendimai iškeičiant tai, kas amžina į tai, kas laikina, labai brangiai kainuoja ir apgauna mus, tapdami mūsų gyvenimo vagimis.

TREČIA PAMOKA – VILTIS

Noomė padarytas klaidingas pasirinkimas atvedė ją prie tokios gyvenimo būsenos, kurią galime pavadinti „gyvenimo bankrotu“. Būtent tokioje situacijoje Noomė nusprendžia grįžti atgal į pažadėtąją žemę, t.y. į tą vietą, kurioje pradėjo savo gyvenimą. Praradusi vyrą, sūnus, turtą, aprūpinimą ir bet kokią geresnio gyvenimo perspektyvą, Noomė nusprendžia, nepaisant gyvenimo bankroto grįžti prie Dievo pažadų ir pagalbos, kuriuos turėjo gyvenimo kelio pradžioje. Žodžiu, Noomi nusprendžia grįžti prie santykių su Dievu.

Taigi, kas priverčia žmogų ieškoti Dievo arba grįžti į pažadėtąją žemę, kur yra Jo meilė, pagalba bei jėga? Kol Noomė Moabo žemėje gyveno su vyru, sūnumis, buvo aprūpinta ir neturėjo didelių problemų, grįžimas atgal į pažadėtą žemę jai neatrodė patrauklus ar reikalingas.

Panašiai vyksta ir mūsų gyvenime. Mes plaukiame pasroviui negalvodami apie problemas, kol neatsitrenkiame į medį ir neįsipainiojame į netikėtai atsiradusias problemas. Tol, kol mes patys galime valdyti ir kontroliuoti savo gyvenimo laivelį, plaukiantį pasroviui, tikėdami laimingu atsitiktinumu, kuris lydės mus visą gyvenimą, tol Dievo valia, pažadai, Jo pagalba ir malonė mums atrodo tik kaip nuobodūs pasiūlymas, reikalingas padiskutuoti prie laužo su

romaniškai nusiteikusiai draugais. Tačiau kada Noomė gyvenimas iš ramiai plaukiančio pasroviui laivėlio pavirsta į šipulius, kada ji praranda pagrindinius savo gyvenimo ramsčius ir aprūpintojus bei atsiduria viena be jokios pagalbos ir perspektyvos, tada jos žvilgsnis nukrypsta ten, kur kadaise ji iš tiesų buvo laiminga. Nukreipusi savo širdį link pažadėtosios žemės, ji išgirsta gerą naujieną – „Dievas padeda savo vaikams“.

*Rūtos 1: 5:6 Po to abu sūnūs, Machlonas ir Kiljonas, mirė. Moteris neteko abiejų sūnų ir vyro. Ji su savo marčiomis pakilo grįžti į savo kraštą, **nes buvo girdėjusi būdama Moabo krašte, kad Viešpats aplankė savo tautą, duodamas jiems duonos.***

Noomė istorija parodo mums, kad tik sudaužyta širdis, patyrusi nesėkmes ir savo išdidžių sprendimų pasekmes, gali ieškoti Dievo ir Jo pagalbos. Evangelijose skaitome palyginimą apie sūnų palaidūną, kuris išvaistęs tėvo jam paskirtą palikimo dalį (laiką, metus, gabumus) ir praradęs viską, prisiminė, kad Tėvo namuose tarnai gyvena geriau, negu jis. Šie pavyzdžiai rodo, kaip prasideda tikra atgaila. Atgaila – tai nėra išverktas ašarų kiekis per minutę ar liūdna veido išraiška. Atgaila visada prasideda nuo tiesos pripažinimo apie save ir tikro savo gyvenimo paveiklo pamatymo. Patirtos problemos ir vidinis bankrotas leidžia mums be išsisukinėjimų prisipažinti – „taip, aš susimoviau...“.

Tačiau kodėl mums reikia dažnai viską išvaistyti ir prarasti, leisti būti apvogtiems prabėgančių metų, kad pagaliau suprasti, kad Dievas nėra mūsų priešas ir nuobodus dėdulė, bet viską galintis, mylintis ir besirūpinantis Tėvas. Noomė priėmė sprendimą grįžti į pažadėtąją žemę tik supratusi savo tikrąją padėtį ir išgirdusi gerą žinią apie Dievą, kuris rūpinasi savo vaikais. Mes apie Dievą negalvojame tol, kol gyvenimas teka ramiai pasroviui. Žmogui, kuris nežino, kad serga, nereikia gydytojo. Tačiau, kaip sužinoti, kad sergi mirtina liga, kai niekas apie tai tau nepasako? Pirmi šaukčiai, kurie prakalba apie tavo ligą (nuodėmingą gyvenimą) yra problemos, praradimai ir tokio gyvenimo pasekmės. Tačiau geras dalykas yra tai, kad tu ne tik sužinai, kad sergi, bet supranti ir poreikį ieškoti gydytojo. Jėzus pasakė, kad jis atėjo šaukti ne teisiųjų, bet nusidėjėlių, t.y. tų, kurie pripažįsta savo ligą.

Nemažai krikščionių patyrusių Dievo meilę ir jėgą, o po to pasitraukusių laikinai gyventi į Moabo žemę, patyrė didelius praradimus, nusivylimą, depresiją ar buvo pavergti įvairių įpročių ir baimių. Tačiau, būtent tokiose

aplinkybėse daugelis iš jų vėl prisimena Dievo pažadus apie kitokį gyvenimo būdą, apie Jo jėgą, meilę ir pagalbą. Kol Jėzus yra tik atsarginė padanga bagažinėje, tol mes važiuojame ten, kur mums norisi. Nuleidus padangą mes pradėdame prašyti Dievo pagalbos, tačiau vos tik situacija išsisprendžia, mes vėl pasileidžiame savo kryptimi, su šypsena galvodami, kad tikime – „Jėzus gi vis dar bagažinėje, jeigu ką...“.

Tačiau Dievas nenori būti atsargine padanga, bet visais varomais ratais, kad galėtų mus vežti teisinga kryptimi. Tačiau, kad mes leistumėm Jam tokiu tapti, dažnai patiriame savo gyvenimo avariją ir prarandame savo planų perspektyvas.

KETVIRTA PAMOKA – KĄ MANAI APIE DIEVĄ?

Grįžusi į pažadėtąją žemę Noomė visiems paaiškino, kodėl jos gyvenimas iš saldaus pavirto į kartų.

*Rūtos 1:19-20 Taip jos keliavo, kol atėjo į Betliejų. Joms atėjus į Betliejų, visas miestas sujudo ir klausinėjo: „Ar tai Noomė?“ Ji atsakė: „Nevadinkite manęs Noome, vadinkite mane Mara, **nes Visagalis labai apkartino mano gyvenimą.***

Žodis Mara išvertus iš hebrajų kalbos reiškia „kartumas“. Noomė buvo įsitikinusi, kad jos nesėkmė, kartaus gyvenimo ir nelaimių priežastis buvo Dievas. Ji apie Dievą galvojo, kaip apie kankinantį, baudžiantį ir atimantį gyvenimą monstrą, kuris nesugeba pasirūpinti savo vaikais. Būtent dėl tokio Dievo įsivaizdavimo ji ir paliko pažadėtąją žemę, netikėdama, kad Dievas gali ir nori pasirūpinti jos šeima. Taip dažnai nutinka ir mums. Susidūrę su iššūkiais ir kliūtimis, mes galvojame, kad Dievas tingi, nenori arba negali mums padėti, todėl mums patiems reikia „suktis iš padėties“ ir eiti į Moabo žemę. Mumyse iš kažkur būna susiformavęs pikto, tolimo, nesugebančio ar nenorinčio turėti su mumis asmeniškai reikalų, visatos monstru įvaizdis. Tačiau iš kur ateina šis įsitikinimas, kas piešia mūsų mintyse tokį Dievo paveikslą, kuris apgauna, apvagia ir veda mus priešinga kryptimi nei to nori Dievas? Jono Evangelijoje Jėzus paaiškina, kad vagis (velnias) veikia, būtent, taip, kaip atsitiko ir Noomė gyvenime.

Vagis ateina tik vogti, žudyti ir naikinti. Aš atėjau, kad jie turėtų gyvenimą, – kad apsiečiai jo turėtų. (Jono 10:10)

Pagrindinis velnio apgaulės tikslas yra iškreipti tikrą Dievo paveikslą ir įtikinti krikščionį, kad Dievas nėra toks, kokį Jį vaizduoja Dievo žodis (Biblija). Biblijoje velnias vadinamas melo tėvu. Apie kokį melą čia kalbama? Tai melas, kurį skleidžia velnias, iškreipdamas Dievo charakterį. Fizinėmis akimis mes nematome dvasinio pasaulio, todėl pažinti Dievą remiantis tuo, ką matome ar jaučiame, yra neįmanoma, arba tai bus netikras ir iškreiptas Jo paveikslas. Tik Dievo žodis atskleidžia tikrą Dievo charakterį, Jo veikimo būdus, priežastis ir motyvus. Velnias nebijo įvelti krikščionis į mūsų prieš nuodėmę ar pasaulį. Daug religijų kovoja su nuodėmėmis ir jų pasekmėmis. Net ir netikintys kovoja prieš įvairias nuodėmes ar trūkumus, bandydami pakeisti pasaulį ir padaryti jį geresniu. Nenuostabu, kad net daugelis krikščionių yra įveliami į bereikšmius ginčus, kovas ir religinę veiklą. Velnias žino, kad įrašius į tavo širdies programą kelis neteisingus Dievo bruožus, nepaisant didelių pastangų ir norų, tu būsi įveltas į nenutrūkstamą savęs ar pasaulio tobulinimo maratoną, pasinersi į religinius darbus ar tradicijas ir negalėsi realiai džiaugtis pergale prieš nuodėmę ir pasaulį. Raktas į pergalingą gyvenimą slypi teisingame Dievo paveiksle, kurį tu nešioji savo širdyje. Jei šis Dievo charakterio antspaudas sutampa su originalu, tavo gyvenimą lydės Dievo jėga ir malonė.

Velniui nereikia rodyti krikščioniui nuodėmės patrauklumo ar gąsdinti jį įvairiais sunkumais. Jam užtenka iškreipti Dievo charakterį ir įtikinti tuo krikščionį. Nenuostabu, kad šiuo metu dažniausiai tarp krikščionių užduodamas klausimas yra - „Ar Dievas mane myli?“. Jo meile abejoja ne tik naujai įtikėję, bet ir dešimt ar dvidešimt metų tikintys krikščionys. Iš kur ateina įspūdis ir įtikinimas, kad Dievas savo vaikų nemyli? Neužtikrintumas Dievo išgelbėjimu, Jo meile ir saugumu tampa pačiu pagrindiniu ir dažniausiu melu, kuriuo prekiauja melo tėvas. Daugelio krikščionių širdyse iki šiol yra nešiojamas nekenčiančio, baudžiančio, įtarus ir savanaudiško Dievo paveikslas. Kas piešia šį paveikslą? Tai yra virusas, kurį bando patalpinti krikščionių širdyse melo tėvas.

Iki šiol velnias stengiasi piešti krikščionių širdyse iškreiptą Dievo paveikslą, kad galėtų vogti ir žudyti. Kodėl net tarp krikščionių dažnai sakoma - „Dievas neleido, paėmė, nedavė, baudžia, reikalauja, nemyli, pyksta“. Velnias priverčia krikščionį žiūrėti į aplinkybes, jausmus ar savo rankų darbo vaisius (žmogaus iniciatyva sukurtus tarnavimus, projektus ir gerus darbus), kad įtikinęs bloga

mums linkinčio Dievo įvaizdžiu, galėtų per baimę mumis manipuliuoti. Būtent dėl tokio neteisingo Dievo supratimo daugelis krikščionių nebetiki Dievo antgamtinę jėgą, pagalbą, todėl pasuka link Moabo žemės. Tačiau Dievas, kurį pristato Biblija nėra toks.

Taigi, Noomė gyvenimas po jos sugrįžimo į pažadėtą žemę pradeda keistis. Dievas iš jos įsitikinimų kambarėlio pradeda trinti neteisingą įrašą apie viską atimantį, griaunantį ir piktą Dievą. **Dievas yra atstatymo Dievas.** Jis grąžina su kaupu ir atstato gyvenimą taip, kad jis tampa dar vaisingesnis nei buvo įmanoma sugalvoti.

PENKTA PAMOKA – KELIO Į PERGALĘ PRADŽIA

Taigi, kas yra tikras grįžimas namo, t.y. grįžimas prie nutrūkusių santykių su Dievu ir kaip grįžtama iš kelkraščio į tiesų kelią?

Daugeliui žmonių Noomė gyvenimo bankrotas ir praradimai gali atrodyti kaip galutinis pralaimėjimas. Tačiau tik ne Dievui. Dievo akimis tokia žmogaus būseną yra tik kelio į pergalę pradžia. Per tą laikotarpį, kada Noomė gyveno Moabo žemėje ir prarado visus savo gyvenimo ramsčius, kažkas įvyko ne tik blogo, bet ir gero. Būtent, sunkiose situacijose mes dažnai nepastebime, kad atsikratome kažko nereikalingo ir įgyjame kažką naudingo, kad įgauname jėgų grįžti į tokį gyvenimą, apie kurį svajojome anksčiau, ir kokį mums yra numatęs Dievas. Taigi, ko atsikratė Noomė ir kas jai trukdė anksčiau sugrįžti pas ją mylintį ir ja besirūpinantį Viešpatį?

Kada Noomė nusprendė grįžti į pažadėtąją žemę, su ja kartu nusprendė grįžti ir jos sūnų žmonos, t.y. marčios. Jų vardai buvo Orpa ir Rūta. Po papildomų svarstymų, viena iš jų vardu Orpa, vis dėlto liko Moabo žemėje ir negrįžo į pažadėtąją žemę.

*Rūtos 1:14 Jos pakėlė balsus ir vėl verkė. **Orpa** atsisveikino su savo anyta, o **Rūta** pasiliko su ja.*

Žmonių vardai Biblijoje nėra vien tik gramatinė struktūra, bet įkūnija savyje dvasinius ir nematomus dalykus, o jų vardai dažnai simbolizuoja paslėptus

dalykus. Šiuo atveju yra svarbu, kad Orpa liko Moabo žemėje ir nepanorėjo grįžti kartu su Noomė į pažadėtąją žemę. Biblijoje Orpa simbolizuoja žmogaus išdidumą. Moabo žemėje iš tiesų Noomė prarado ir paliko savo išdidumą. Tai yra sunkiausiai atsikratoma žmogaus savybė, kuri yra taip prilipusi prie mūsų ir trukdo priimti blaivius ir teisingus sprendimus, kad tik tam tikri gyvenimo įvykiai ir patirtis leidžia mums praregėti nuo savo išdidžių sprendimų ir pamatyti Dievo ištiestą pagalbos ranką. Tik patyrusi savo išdidžių sprendimų pasekmes, praradusi savo gyvenimo pagrindinius ramsčius, kuriais pasitikėjo, Noomė pamato jau senai jai Dievo parengtą ir kitiems jo vaikams teikiamą pagalbą. Būtent, tada prisikabinęs prie jos išdidumas pasilieka Moabo žemėje. Neįmanoma žmogui ieškoti, priimti Dievo pagalbą ir grįžti į pažadėtąją žemę, jei išdidumas eina kartu. Išdidus žmogus nemato Dievo veikimo, bet pasitiki savo sprendimais ir savo jėgomis. Ir tik tada, kada tie sprendimai atveda prie aklavietės, o visi pasitikėjimo šaltiniai apvilia, žmogus praranda išdidumą, kuris visą tą laiką trukdė pamatyti, kad Dievas nėra priešas, svetimas ir abejingas, bet besirūpinantis ir teikiantis pagalbą Tėvas. Tai yra viena iš didžiausių ir svarbiausių pergalių, kurios mes dažnai nepastebime, kai patiriame įvairiopus išmėginimus ir sunkumus. Tačiau Dievas pastebi šią pergalę, kuri įgalina mus pripažinti savo klaidas ir priimti Dievo teikiamą pagalbą.

Šiais komforto, galimybių ir efektyvumo laikais išdidumas yra didžiausia kliūtis laimingam ir Dievo jėgos, šlovės ir laisvės pilnam gyvenimui. Šiandien daugeliui žmonių yra per išdidu prašyti pagalbos, o tuo labiau ją priimti. Visuomenėje vyrauja posakis – „aš esu savo gyvenimo kalvis, aš pabandysiu tą ir tą, padarysiu tą ir tą, išspręsiu taip problemą, sutvarkysiu taip reikalus, pasieksiu“. Patys sunkiausiai ištariami žodžiai tampa – „aš negaliu, nemoku ir nežinau“. Tačiau atsidūrę savo išdidžių sprendimų mėsmaleje, mes pagaliau prarandame mus slėgusią našta, t.y. išdidumą, kuris nenori grįžti į pažadėtąją žemę, bet lieka Moabo žemėje, t.y. nuodėmingo gyvenimo būde. **Išdidumas negali grįžti pas Dievą.** Noomė atsikračiusi išdidumo tęsia kelionę atgal prie santykių su Dievu. Taigi Noomė Moabo žemėje paliko išdidumą (Orpą), tačiau ką įgijo?

*Rūtos 1:14 Jos pakėlė balsus ir vėl verkė. **Orpa** atsisveikino su savo anyta, o **Rūta** pasiliko su ja.*

Viena iš Noomė marčių, kurios vardas Rūta, po ilgų atkalbinėjimų, tvirtai apsisprendė grįžti kartu su Noomė į pažadėtąją žemę. Rūta nekėlė jokių sąlygų grįžimui į pažadėtąją žemę. Tai buvo švarus sprendimas paremtas meile ir besąlyginiu atsidavimu. Štai ką Moabo žemėje po patirtų sunkumų, išbandymų

ir praradimų įgijo Noomė. Kaip vėliau matysime, Rūta taps Noomė pagrindiniu kanalu per kurį Dievas atstatys prarastą vaisingumą, aprūpinimą ir gyvenimą. Rūta Noomė gyvenime simbolizuoja tvirtą apsisprendimą, kurio pagrindas yra meilė. Toks sprendimas nekelia jokių papildomų sąlygų.

Labai dažnai tikėjimo kelio pradžioje krikščionis pradeda tarnauti Dievui keldamas įvairias sąlygas: „jei tik tu mane aprūpinsi, duosi gerą darbą, padėsi sukurti šeimą, atneši per mane prabudimą į Lietuvą, galingai mane naudosi ir išgelbėsi mano artimuosius“. Šis sąmoningas, o dažnai ir nesąmoningas sąlygų sąrašas gali būti labai ilgas, o gali būti sudarytas vos tik iš kelių punktų. Mūsų tarnavimas Dievui, Jo ieškojimas dažnai būna apraizgytas įvairių sąlygų ir reikalavimų Dievui. Todėl labai dažnai šis su išlygom padarytas sprendimas ir atsidavimas neveikia, o vėliau tampa ir atsitraukimo nuo Dievo priežastimi. Kada girdėti iš Dievo pažadai delsia išsipildyti, kada krikščionis susiduria su įvairiais sunkumais ir problemomis, tada tos sąlygos dega raudonai mūsų galvoje, rékdamos ir besipiktinančios Dievo neveikimu. Būtent tada, pasipiktinęs krikščionis pasuka į pasaulį ir pradeda tvarkyti savo gyvenimą taip, kaip nori. Sprendimas sekti paskui Jėzų, kuriame yra įvairios sąlygos (stebuklai, Dievo veikimas per mane, rezultatai) kažkuriame kelio taške sustoja ir nebeturi jėgų.

Tačiau Moabo žemėje po patirtų sunkumų ir klaidų, praradus savanaudiško gyvenimo suprojektuotas iliuzijas, praradus išdidumą ir pasitikėjimą savimi, šalia mūsų atsiranda Rūta, t.y. mummyse gimsta sprendimas sekti paskui Jėzų ir jam tarnauti, kuriame nebėra jokių sąlygų. Šio sprendimo pagrindas tampa meilė Dievui už jo kantrybę ir pagalbą būtent tada, kada mes jos esame neverti. Tada širdyje gimsta padėka, meilė ir nuoširdus noras grįžti prie santykių su Dievu ne už tai, ką Jis gali padaryti, bet už tai, koks Jis yra. Toks sprendimas sekti paskui Jėzų niekada nenuvilia ir nepasuka atgal į Moabo žemę, t.y. prie seno gyvenimo būdo. Šis sprendimas niekada nesustoja, neturi kuo nusivilti ir visada ateina ten, kur veikia Dievas ir kur pilna Jo pagalbos ir šlovės.

Nemažai krikščionių yra nusivylę Dievo neveikimu, piktinasi, kad jų gyvenime mažai stebuklų arba pasilieka nusivylimo ir depresijos slėnyje, prisimindami tik pirmuosius savo įtikėjimo metus, kaip kažką ypatinga. Tačiau tokio nusivylimo priežastimi dažnai būna mūsų lūkesčių neišsipildymas. Tokius neteisingus lūkesčius suformuoja mums ne visą tiesą apie Jėzų kalbantys žmonės ir pristatantys Jį kaip populiariosios psichologijos personažą, galintį išpildyti mūsų sudarytą svajonių sąrašą. Jei tau nesisekė pasaulyje, Jėzus tau

padės ir išpildys visas tavo svajones. Jėzus pristatomas kaip reklamos agentas galintis už dyką pavesti realybę tavo fantazijas. Tada sprendimas sekti paskui Jėzų yra viso labo įsigijimas loterijos bilieto ir laukimas laimingos skaičių kombinacijos. Tačiau tikram sprendimui turėti santykius su Dievu, užtenka Jėzaus žodžių, pasakytų savo mokiniams - „sek paskui mane“. Kada mūsų širdis sugeba išgirsti ir priimti šiuos žodžius? Tada, kada mes po pralaimėjimų ir klaidų, vis dar matydami Dievo gerumą, ištikimybę ir pagalbą, suprantame Jo meilę mums ir atsakome Jam tuo pačiu – tvirtu apsisprendimu sekti paskui Jį, kurios vienintelis motyvas yra meilė. Naomė įgijo ir iš Moabo (sunkaus gyvenimo ir patirčių žemės) pasiėmė kartu Rūtą, t.y. be sąlygų ir iš meilės priimtą sprendimą sekti kartu. Toks sprendimas niekada neapvilia.

ŠEŠTA PAMOKA – BESĄLIGINIO SPRENDIMO PASEKMĖS

*Taip grįžo Noomė ir jos marti moabitė Rūta iš Moabo krašto. Jos atvyko į Betliejų miežių **pjūties pradžioje**. (Rūtos 1:22)*

Taigi, kur gali atvesti ir kaip gali pakeisti žmogaus gyvenimą toks paprastas sprendimas? Naomė į pažadėtą žemę grįžta pačiu laiku, t.y. prieš pat derliaus nuėmimą. Šis mažas pastebėjimas gali tiek daug reikšti ir suteikti didelį viltį kiekvienam, kuris buvo atkritęs nuo tikėjimo ar praradęs ilgus metus gyvendamas nuodėmingą gyvenimą. Kiek ilgai ar kaip skaudžiai tu buvai kritęs, tavo sugrįžimas pas Dievą **įvyksta pačiu laiku**. Niekada nėra per vėlu atsigręžti ir pripažinus klaidas sugrįžti prie santykių su Dievu. Toks sprendimas visada yra „pačiu tinkamiausiu metu“. Tavo vaisingiausi gyvenimo metai priartėja iškart po padaryto sprendimo – grįžti prie santykio su Dievu nekeliant Jam jokių sąlygų. Šis sprendimas visada įvyksta vaisingiausių tavo gyvenimo metų „išvakarėse“.

Naomė į pažadėtą žemę grįžta kitokia. Per ilgus metus, praleistus Moabo žemėje, ji prarado galimybę natūraliai susilaukti vaikų. Ji grįžta praradusi natūralų vaisingumą. Tai reiškia, kad ji daugiau niekada negalės natūraliai susilaukti vaikų.

Dažnai įvyksta, kad ką tik įtikėjęs krikščionis, iš pradžių labai uoliai tarnauja, siekia dvasinių dovanų ir visa širdimi pasineria į naują krikščioniško gyvenimo būdą. Jis deda visas įmanomas pastangas ir siekia uoliai tarnauti Dievui. Dažnai

tai yra nuoširdžios ir natūralios pastangos įtikti Dievui bei tarnauti Jam. Krikščioniško kelio pradžioje mes nevalingai siekiame būti NATŪRALIAI vaisingais. Tačiau Dievas nori apdovanoti mus antgamtiniu vaisingumu, todėl mūsų natūralus vaisingumas turi pasitraukti. Kada pasitraukia natūralus vaisingumas arba kada mes tampame nevaisingais?

Dažnai tai įvyksta iškart po to, kai pamatome, kad mūsų pastangos ne tik kad nedavė teigiamų rezultatų, bet privedė prie „gyvenimo bankroto“. Tokiu metu mes nusiviliame savimi ir žvelgdami atgal ištariame – „Aš nieko negaliu“. Kaip ilgai ir sunkiai mes mokomės šią paprastą pamoką, kad be Dievo, t.y. natūraliomis pastangomis, mes pasiekti nieko negalime. Gal todėl ir Jėzus paskutinės vakarienės metu prieš kalbėdamas apie Šventosios Dvasios pažadą, net kelis kartus akcentavo, kad be Jo mes nieko negalime nuveikti. Krikščionis išmokęs šią pamoką, daugiau nebesigręžioja atgal ir nededa vilčių natūraliomis pastangomis susilaukti „vaikų“. Viltis daugiau nėra nukreipta į save patį ar savo nuoširdumą. Ji nukreipta į Gelbėtoją.

Taip pat po tokių „gyvenimo audrų“ krikščionis įgyja dar vieną labai svarbią ir tikėjimui būtiną savybę – nuolankumą. Naomė gyvenimo pavyzdys moko mus, kiek daug gali nuolankumas. Kada mes priimame besąlyginį sprendimą grįžti prie santykių su Dievu, tada mūsų akys atsiveria ir Dievas gali mums parodyti tas vietas, kur pažeme teka Šventosios Dvasios pagalba. Naomė dukrai Rūtai (besąlyginis sprendimas) pasiūlė eiti rinkti varpų į lauką, kuriame dirbo turtingo savininko tarnai. Naomė dukra Rūta rinko tai, kas likdavo. Ji nebijojo pažeminimo, bet priėmė Dievo pagalbą žeminančiomis aplinkybėmis.

Moabitė Rūta tarė Noomei: „Leisk man eiti į lauką varpų rinkti, kur man leis“. Noomė sakė: „Eik, mano dukra“. (Rūtos 2:2)

Nuolankumas visada pritraukia Dievo malonę ir pagalbą. Netikintys žmonės tai vadina atsitiktinumu, tačiau nuolankumas tai priima kaip Dievo gerumą. Aprūpinimas, kurio siekė Noomė ir dėl kurio ji iškeitė pažadėtą žemę į Moabo kraštą, dabar ateina per nuolankumą ir pasireiškia visa eile „sutapimų“ ir „atsitiktinumų“. Dievo aprūpinimas įgauna antgamtiškumo savybių, tačiau tuo pačiu metu nėra „laimingai ištrauktas loterijos bilietas“. Dievo pagalba ir atsitiktinumai glaudžiai susieti su pakeista ir nuolankia širdimi. Gal todėl toks Dievo veikimas nėra pritrenkiantis ir sunkiai pastebimas pasaulio akyse, tačiau tikėjimo akys tai mato ir priima.

SEPTINTA PAMOKA – ANTGAMTINIS VAISINGUMAS

Dievas norėjo suteikti Naomė žymiai daugiau, nei ji tikėjosi ar prašė. Dievas suteikė ne tik aprūpinimą, bet ir davė naujus santykius ir atnaujintą giminystės ryšį su Gelbėtoju.

Sugrįžę pas Viešpatį po „gyvenimo audrų“, sukilimo, nepasitenkinimo Dievu, įvairių pasipiktinimų ir praradimų, mes iš naujo atrandame ramybę, tačiau ši ramybė iš esmės skiriasi nuo tos, kurią priėmėme įtikėjimo pradžioje. Krikščioniško gyvenimo pradžioje Dievo ramybė mūsų širdyse buvo susijusi su tuo, kad Kristaus aukos dėka mes išvengiame pragaro. Tačiau vėliau Dievo ramybė mums tampa saugi vieta ir poilsis Jo asmens grožyje. Dabar Dievo ramybė yra susijusi ne tik su išgelbėjimu, bet ir su pačiu išgelbėjimo asmeniu. Krikščionis nusiramina nuo savo teisumo darbų ir pastangų įtikti Viešpačiui ir atsigula į ramią santykių su savo Gelbėtoju guolį. Dabar ramybė remiasi Dievo gerumu ir Jo besąlygine meile, kurią mes patyrėme, kai buvome neverti.

*Noomė tarė Rūtai: „Mano dukra, ar ne laikas man pasirūpinti **vieta, kur tu galėtum ramiai gyventi?** Boozas, su kurio tarnaitėmis tu dirbai, yra mūsų giminaitis. Jis šį vakarą vėtys miežius klojime. Nusiprausk, pasitepk, apsivilk geriausiu rūbu ir nueik į klojimą. Nepasirodyk jam, kol jis pavalgys ir atsiguls. Kai jis atsiguls, įsidėmėk vietą, kur jis guli; priėjusi atidenk jo kojas ir atsigulk. Jis tau pasakys, ką daryti“. Ji atsakė: „Visa, ką man sakai, padarysiu“. (Rūtos 3:1-5)*

Taip pat mes sugrįžtame prie santykių su Viešpačiu nusiprausę, patepti ir aprengti geriausiu rūbu. Kaip niekad anksčiau, Dievo atleidimas tampa tokiu dideliu ir antgamtiškai apvalančiu, kad mes pradėdame iš tiesų suprasti, ką reiškia būti nupraustam ne savo darbų, bet Jo aukos. Taip pat, kai mes po gyvenimo klystkelių pripažįstame savo klaidas ir kaip sūnus palaidūnas grįžtame atgal, Dievas uždeda mums geriausią savo rūbą, t.y. mūsų teisumo rūbai pakeičiami į Jo teisumo grožį. Pergyvenę nusivylimą savimi, savo teisumo bei pastangų sugriūvama, mes esame patepami Dievo Dvasios atstovauti ir pristatyti ne save, bet Viešpatį, kuris yra toks mylintis, geras ir teisus. Tada patepimas duodamas ne statyti savo vardą, bet tarnauti Jo vardu.

Nuplauti, patepti ir aprengti mes įgauname drąsos artėti prie asmeninių ir intymių santykių su savo Gelbėtoju. Kodėl ši drąsa ateina tik dabar? Todėl, kad anksčiau mums to nereikėjo. Tada buvo svarbiausia Dievo palaiminimas, tačiau dabar mes suprantame, kad visas mūsų gyvenimas priklauso Jam ne dėl to, ką Jis duoda, bet dėl to, koks Jis yra. Nuolankumas, kurį įgyja krikščionis po savo teismo griūties, leidžia Dievui nuplauti, patepti ir aprengti mus kitais krikščioniškais rūbais. Šie dalykai nebėra žemiškos kilmės, bet dangiškos. To pasėkoje, mes pradėdame artėti prie asmeninių ir labai intymių santykiu su Gelbėtoju, t.y. atsigulame prie Jo kojų ir ilsimės, laukdami Jo žodžių. Ankstesnis krikščioniško gyvenimo prioritetas kuo daugiau gauti iš Dievo ir kuo daugiau Jam tarnauti, pakeičiamas daug svarbesniu – pažinti Jį, artimai bendrauti su Juo ir klausyti, ką Jis pasakys.

Taigi, kaip baigiasi Rūtos knyga ir pasakojimas apie Noomė? Noomė gyvenimo pradžia ir pabaiga labai skiriasi. Gyvenimo pradžioje, kada Noomė turėjo laiko ir jėgų, ji viską išvaistė bandydama natūraliai būti vaisinga, t.y. savo žmogiška prigimtimi ir darbais pasiekti dvasinių rezultatų. Tačiau gyvenimas pakrypo taip, kad ji prarado ir natūralius rezultatus, ir natūralų vaisingumą. Tačiau šis praradimas buvo raktas į pergalę, t.y. atsakymas į Dievo planą ir troškimą padaryti ją vaisinga antgamtniu būdu. Noomė gyvenimo pabaigoje susilaukia anūko, kurį jai pagimdo Rūta. Šis vaisius net neįtariant pačiai Noomė, tampa Izraelio karaliaus Dovydo seneliu ir Kristaus kūniškos gimimo linijos dalimi.

Boozas vedė Rūtą. Ir kai jis įėjo pas ją, Viešpats davė jai pastoti ir ji pagimdė sūnų. Tuomet moterys sakė Noomei: „Palaimintas Viešpats, kuris nepaliko tavęs be įpėdinio, kad jo vardas būtų žymus Izraelyje. Jis bus tau atgaiva ir pasirūpins tavimi senatvėje. Juk jį pagimdė tavo marti, kuri myli tave, ir yra tau daugiau negu septyni sūnūs“. Noomė paėmė vaiką į savo prieglobstį ir buvo jo aukle. (Rūtos 4:13-16)

Apie tokį palaiminimą Noomė nesvajoto net ir geriausiai savo gyvenimo metais. Gyvenimo pabaigoje Dievas papuošia ją neįtikėtinai didžiu vaisingumu, o Noomė tampa visų žmonių palaiminimo, t.y. Kristaus atėjimo į žemę, dalimi. Štai taip Dievas padaro savo vaikus antgamtiškai vaisingais.